

Jeg tror at turde sige, at der staar i Folket ingen Stemning bag den Gruppe af Forslag, som her foreligger. Den højt-ærede Statsminister stod en Februardag i 1909 i Folketinget og erklærede, at han var blevet klogete med Hensyn til Ordningen af dansk Militærvæsen. Han kaldte den Dag Modstand frem i mange Kredse, men han vandt ogsaa Tilslutning; bag den Militærpolitik, der til syvende og sidst førtes til Sejr i 1909, stod dog visse „Stemninger“ i det danske Folk; til syvende og sidst tror jeg, at det var Mindretalsstemninger, men stærke Stemninger indenfor dette Mindretal. Denne Gang er der ikke Antydning af Tro paa denne Ordning, ikke Skygge af Stemning bag den i nogen Del af det danske Folk, ikke nogen som helst anden Bærekraft end politiske Interesser for to politiske Partier, thi de Muligheder for dansk Militærvæsen, der kunde findes, saa længe man opretholdt Troen paa et Forsvar knyttet til et enkelt Punkt af Landet, en Fæstningsordning, de er jo nu bristet. Ved et af de Møder, hvor Kommandør Rechnitzer ude i Landet har optraadt som Taler paa Partiet Venstres Vegne til Forsvar for denne Militærordning, har han sagt, at det, man maatte kræve af en Militærordning i Danmark, var, at den skulde være en saadan, at der kunde være Tillid og Tro overfor den hos de Befalingsmænd, der skulde bruge den. Jeg skal ikke drøfte dette Synspunkts Berettigelse, men jeg tør sige, at en saadan Tillid og Tro staar ikke bag dette Forslag nu. Jeg ved ikke, om der er nogen af Flaadens Officerer, der tror paa den Del af det, som er Flaadens, men hvorledes Opfattelsen blandt Hærens Befalingsmænd er, er klart nok for alle, der har fulgt den af Række Udtalelser, som foreligger fra de senere Tider. En Tro paa, at dette kan betyde noget som Forsvar, findes ikke, og derfor mangler ogsaa ganske i Befolkningen den Stemning bag disse Militærforslag, som dog i hvert Fald kunde danne et Grundlag endnu i 1909. Jeg tror, man kan sige, at man sjældent har staaet overfor Afgørelsen af et stort Spørgsmaal paa et Grundlag, der omfattes med en saa vidt udbredt og almindelig Ringagt i alle Kredse af Befolkningen ogsaa blandt Vælgerne indenfor de Partier, som stemmer for de paagældende Forslag.

Den ærede Ordfører for Partiet Venstre (I. A. Hansen) fremførte en Betragtning, som ogsaa findes i Flertalsbetænkningen, nemlig denne, at man maatte gøre

dette her for ligesom at faa Orden paa det, bringe en Løsning af Sagen overfor Befalingsmændene, saa de kunde vide, hvad de havde at rette sig efter i den kommende Tid. Jeg tror aldeles ikke, man opnaar dette ved at vedtage disse Lovforslag, som her foreligger. Denne Betragtning hviler paa den Tro, at man løser et Spørgsmaal, hver Gang man vedtager en Lov. Det er en fuldstændig Vildfarelse. Naar man vedtager disse Lovforslag, løser man ikke Militærspørgsmaalet i Danmark, da giver man det en endnu mere usikker Grund end den, hvorpaa det i Øjeblikket befinder sig; thi da vedtager man en Ordning, om hvilken man ved, at der ikke staar et Flertal af den danske Befolkning bagved den. Jeg antager; at i dette Øjeblik er der endnu et Flertal i Tinget — om det er paa 2 eller 4 eller 6 Stemmer, tør jeg ikke sige, det er i hvert Tilfælde ikke over Halvdelen, efter de Udtalelser, som er fremkommet, af det Flertal, med hvilket den høje Regering rykkede ind til Magten i Danmark. Og for flere Medlemmer blandt dem, der agter at stemme for Forslaget, gælder dette, at de overfor deres Vælgere har erkendt Forpligtelsen til at søge gennemført en Folkeafstemning, før der gennemføres en ny Ordning af vort Militærvæsen. Hvis ærede Medlemmer, der har erkendt denne Pligt, stemmer i Overensstemmelse dermed, da vil det lille Flertal, der ellers kunde være tilbage, vel heller ikke findes længere her i Salen.

Men hvorledes det nu end maatte være her i Salen, saa ved jo ærede Medlemmer, at der ikke vilde kunne samles et Flertal om disse Forslag, hvis de kom til Folkeafstemning. Hvis der var mindste Tro paa, at et saadant Flertal kunde samles, saa vilde det da være en Sum af national og politisk Uforstand, som man sjældent har fundet Sidestykke til, ikke at gaa til Folkeafstemning; thi det kan enhver sige sig selv, at sikrere vilde Ordningen staa paa Grundlag af en Folkeafstemning, og meget sikrere vilde de paagældende Partiers Politik staa overfor Befolkningen, hvis de havde søgt en saadan Vælgergodkendelse, før Afgørelsen blev truffet her i Tinget. Nej, de ærede Medlemmer ved, og det fremgaar jo tydelig nok af hele den Drøftelse, som overfor Offentligheden har fundet Sted, medens disse Forslag forelaa her i Tinget, at hvis Forslagene gaar ud til Afstemning i Befolkningen, da vil man ikke selv med den største Kraftanstrengelse kunne banke et Flertal frem til deres